

Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. *Egyes szám* ára 16 krajczár.

ÚJ FOLYAM. IX. KÖTET.

25. SZÁM.

BUDAPEST, 1890. JUNIUS 22.

ARANY KÖZÉPÚT.

Kicsiségének tudata örök,
 Fejét lehajtva sompolyog körül,
 Habár mitsem kér: alássan könyörg,
 Gyűlöljön téged, de ha lát: örül.
 Ha dicső elvet hirdet ajakad,
 Nagyságod előtt rögtön leborúl,
 S aljasok előtt (néhány percz alatt)
 Ugyanezt teszi, — ne itéld balúl!

Eltalálja ő mindig kedvedet,
 Hogyha bensődben honfi-bú epeszt:
 Szidja a kormányt mindenek felett,
 Pohár bor mellett nagyon érti ezt!
 Ha meg jobb sorsa más hová veti,
 A hol talán a kormánypárti sok,
 Oh ellenzéknek törpe elvei
 Jaj nektek! mert ő gúnynyal mosolyog.

Égig dicsér és te irúlsz, pirúlsz,
 Ellenségedről megvetőn beszél,
 Mignem meghatva nyakába borúlsz,
 Meggyőződven, hogy nincs több ily legény!
 S ha ellenséged jő össze vele,
 Isméltödik e dicső jelenet,
 Mindkettőtökhöz hű barát leve,
 S mindkettőtöket szépen — kinevet!

Ne itéljétek meg ezért balúl,
 Arany középút e kor jelszava,
 Ki igazat mond, elzüllik alul,
 S hizelgő szónak szörnyü haszna van!
 Gaz e világ! az igazság — mi szégyen! —
 Megélhetést lehetlenít ma már,
 Ki e világot csalja meg, hogy éljen
 Gazembernek hát mondható talán?!

Haan Béla.

Mujkosék a Margitszigeten.

— Öcsém Gyuri, már a keserű-víz se használ... Azt mondják, hogy ha íva nem használ, hát meg kell próbálni visszajáról bevenni.

— No csak még a' kéne... bába-asszonygyal csak nem kúraltatom a gyomor-katarusomat.

— Pedig itt a rántott csirke ideje... osztán az ember csak ránéz, nem veszi be a természete.

— Ne emlegesse Demi bátyám, mert mindjárt sírva fakadok, kivált ha eszembe jut, hogy Zsuzsa néni milyen ropogósra tudja csinálni.

— Hiszen tudod, ha mérnék kérni pénzt a Zsuzsa nénétől...

— Merek én.

— Vagy két-háromszáz pöngöcskét.

— Minek a'?

— Fürdőre mennénk, Gyuri öcsém.

— Talán bizony külső országba?

— Dejszen most nincs kedvem a mulatságra, öcsém. Elmennék rendbehozni a gyomrunkat Budapestre, a Margitszigetre.

— Igazán? No megálljon Demi bátyám: ha még egy szikrát szeret a Zsuzsa néném, kiteremtem tőle a pénzt. Ráijesztek, hogy nem fogadom el az örökséget, ha Demi bátyámék meghalnak.

Úgy látszik: csakugyan megjíedt a jó Zsuzsa néni, mert Mujkos Demeterék csakugyan megjelentek a kies Margitszigeten. Haj, de rájuk nem ismernek az Üstökösök: olyan megsoványodott alakban tántorogtak be. El is panaszolták az orvosnak, hogy már hónapok óta nem tudnak mást enni, mint egy kis tejet. Hát gyerekek ők, hogy tejen éljenek?

— Pedig annyi otthon a rántott csirkének való! — sóhajtott Demi bátya.

— Hát a bárány-tokány? — kesergett Gyuri. No hát hiszen lehet ezen a bajon segíteni, csak inni kell azt a jó kénes meleg-vízet, a mi ott bugyog fel a sziget szélén.

Mujkosék oda mennek. Kérnek egy-egy pohárral. Nézik, tapogatózzák, kóstolják.

— Gyuri öcsém!

— Mi a'?

— Elhiszed te, hogy ez magától ilyen forró?

— Talán alá fűtenek valahonnan.

— Azt mondom: masinával csinálják.

— Mer' ha nem jönne a földből, a ki a mult télen is úgy meg volt fagyva, hát csak elhinném.

— Tudja mit Demi bátyám: hogy valami csúfság ne essék rajtunk, hát Demi bátyám ne higgye, én azonban elhiszem. Így aztán akár masinával fűtik, akár nem: nem mondhatja senki sem, hogy Mujkosék elhitték, vagy nem hitték...

— Ember vagy Gyuri öcsém! Szeretem az eszedet.

S lassankint igen jól megszokták a víznek nemcsak a melegét, hanem kénes büzit is, ez utóbbi különösen is megnyerte a tetszésüket, mer' ez lesz tán az, a mit a görömbölyi báró mindig úgy emleget, hogy «pikáns». No hát tapasztaltak most már ők is pikánsat.

De bizony alig töltöttek néhány napot az áldott szép szigeten, eloszlott arczukról a kesernyés szín és savanyú fintor, nagyokat sétáltak s különösen a rózsá-telep tájékán szerettek ólálkodni.

A meddig csak nézték, s nem mertek közelebb menni, megint csak kicsirázott szívében a kétség, hogy ez aligha nem «csalás», mer' hogy ennyi sokféle, gyönyörű igazi rózsá legyen egy csomóban, az merő képtelenség, először is azért, mert átallyában lehetetlen, másodsor meg minek is természetlenek, mikor annak semmi haszna, se csépelni nem lehet belőle semmit, se bort vagy mit sajtólni. Gyuri mindjárt emlékezett is rá jogász-korából, hogy neki volt egy masamód ismerőse, a ki rózsákat is tudot csinálni papirosból: hát ez is olyan papiros rózsá-erdő lehet. Mer' hogy ebben a bolond világban már mindent kitalálnak.

Várták is rá az esőt, hogy majd meglátják akkor: mi lesz ebből a sok papirosból. Hát milyen volt a meglepetésük, mikor eső után még szebben virított a rózsá-erdő. De már ha megzalogolják is őket, közel mentek és megszagolták a rózsá-fejeket.

— No Demi bátyám! Ezt az egyet elhíhetjük; 'sten-teremtuccse igazi rózsá.

— De otthon azért még se mondjuk el, Gyuri öcsém, mert megládd, hogy kinevetnek érte.

Le-leüldögéltek a vendéglő előtt, hallgatták a szép nótát, nézték a járó-kelöket, de különösen nézték a járó-kelök őket magukat.

— Azt olvasom a kurrlistában, Gyuri öcsém, hogy csupa úri vendégek laknak itt, még miniszter is annyi, hogy egy kisebb országban kormányt alakíthatnának belőlük.

— Az ám.

— De mit képzelsz: vidékieknek néznek itt bennünket, vagy mi?

Ez a kérdés mindennap háborgatta az elméjüket. Hogy ugyan vidékieknek nézik-e őket vagy fővárosiaknak? míg végre abban állapodtak meg, hogy bizonyosan «külső országbelieknek» tartják őket, mer' hiszen ilyen takaros zsinóros ruha nem divat Magyarországon s ebbe végre ők maguk is úgy beleélték magukat, hogy a *Podmaniczky* báró tarka ruháját és a *Beniczky-Bajza* Ferencz hottentottádivatját mint merő belföldi különlegességet bámulgatták, a hajós-egyletek tagjait pedig annyira megkedvelték az ő unifórmisaikban, hogy egyszer meg is kérdezték a czákelnertől, hogy mennyiért lehetne kapni egy ilyen «benszülöttet?»

— Hanem, Demi bátyám, mégis csak be vagyunk csapva evvel a szigettel.

— Miért te?

— Emlékezik rá, hogy mindig azt hirdették, hogy milyen rendkívüli szunyogok teremnek itt.

— Nézd csak! tökéletes igazad van Gyuri öcsém! Sohse tudtam én elképzelni, hogy mi hiányzik nekem este lefekvéskor! Hát most tudom már, hogy a szunyog. Oda haza mindig az szokott bennünket elaltatni a nótájával.

— Osztán itt egy fia sincs.

— Nincs.

— A nélkül pedig nem szeretnék haza menni, mer' azt szántam fürdői meglepetésül a Zsuzsa néniemnek, ha valami szép, ritka példányt kaphattam

volna. Mondok kalitkába tesszük neki s lefözzük a a bárónét, a kinek csak papagája van.

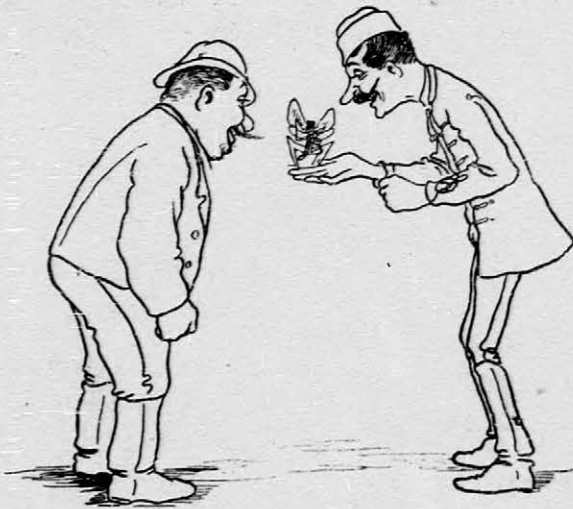
Nyakukba vették hát egyszer a szigetet s addig jártak, keltek, míg valahol a budai partok felől áthozott a hajó egy szunyogot.

Nosza volt öröm. Utána! Ne bocsásd! S szerencsésen el is csipték azt az egyet.

Nagy diadallal vitték haza a szállásukra.

Demi bátya mindjárt oda tetette magának a nyakára, hogy kipróbálja a virtusát: csip-e hát jól? De csalódva vette észre, hogy ennek az ártatlannak nincs foga.

Hanem a mint a tenyerökre vették, olyan szépen kezdett hegedülni a kis semmire való, hogy öröm volt hallgatni:

«Vékony deszka kerítés,
Hej beh csinos teremtés,
Zim, zim, zim —»

— Csuda egy sziget ez, Gyuri öcsém, itt még a szunyog se csip, csak muzsikál.

— Haza visszük, Demi bátyám.

— Haza ezt, Gyuri öcsém, csak vigyázz, hogy meg ne lássák, mer' minthogy ez itt az utolsó, még visszakerik magnak.

Gyönyörűen megreparált gyomorral ették meg Rainprecht vendéglős utolsó kenyérdarabját is és már-már a fog-piszkálókat is majd megrágták poszpásznak.

— Gyuri öcsém, szedelőzködünk haza, mer' ha így nő az étvágyunk, nem birunk vele.

— Gyerünk, Demi bátyám; jaj most neked rántott-csirke, jaj a Zsuzsa-néni baromfi-udvarának!

Költők.

Legtöbben a poéták közt
Hirre éhesek csak,
S jó ebédek után írják,
Hogy majd — éhen halnak.

Legtöbben a poéták közt,
Koczra éhesek csak,
S közönséget, szerkesztőket
Majd hogy fel nem falnak.

Legkevesebben vannak, kik
Koplalnak is néha,
De ezek közt van a legtöbb —
Igazi poeta!

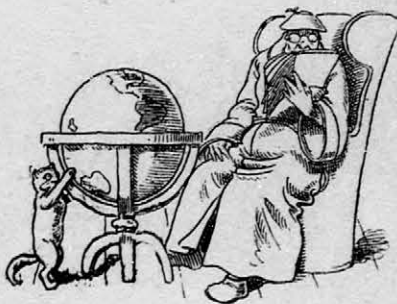
A tudós macskája.

Nagy volt hajdan a tudósnak
Az ő tudománya,

De mi haszna, ha kevés volt
A vágott dohánya.

1.

2.

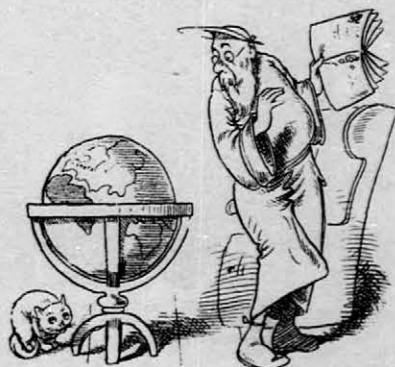
3.

4.

5.

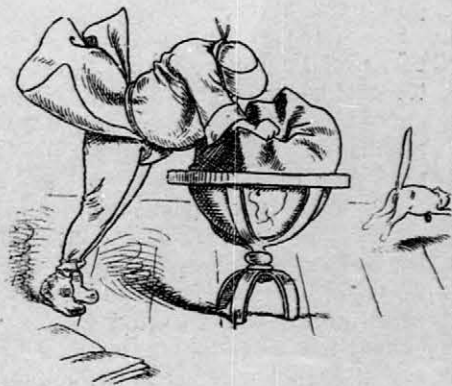
6.

7.

8.

9.

Könyvet irt . . . .
S hajna!

Akkor esett ez a bolond
História rajta.

Arany.

Amatőr-fotografusok.

— Nagysád, hallgasson meg —
 — Csitt az istenért, nem vagyunk magunkban!

Derék ember.

Nem ismert gazdagságot,
 Pedig gazdag vala,
 Mert ő csupán azt látta,
 Hogy szegény a haza.

Nem ismert nemességet,
 Bár voltak ősei,
 Mert ő maga is tudott
 Nemesen érzeni.

Nem ismert címet, rangot,
 Pedig hát vehetett
 Volna, de (a mi kevés)
 Ő tett rá érdemet.

Nem is kapott tehát mást,
 Mint igaz könyeket
 Sirjára, ámde drágább
 Jutalom *ma* lehet?!

Haan Béla.

Kik nem jutnak menyországba? vagy: mi az oka, hogy ezelőtt két évvel megdrágult a szivar?

— Legenda a közelmúltból. —

Szent Péter, a menyország teljhatalmú főkapusa, délutáni pihenéshez czihelődött. Hosszan elnyújtózkodva a rokokó bőrdiványon, pőfekkelte a mennyei szüz-dohányt, a mely még nincsen monopolizálva s szűr-csölgette délutáni szokásos fekete kávéját s közben nagyokat dörögött, hogy már a menybéli szakácsok is ismerik, mi a — *czikória!*

Kopogtattak. Az öreg Péter nem azért kapus, hogy mindjárt megmozduljon: Zörgess bolond, majd megunod! De a bekívánczó oda kinn csak nem tágitott, dörömbözött folyton.

— Ilyen kitartó, szívós népet csak egyet formált eddig az Ur Isten — kiáltott az öreg s kíváncsiságtól gyötörtetve, felnyitá az ajtót.

— Na ezt nagyon jól sejtettem, mert látom, hogy csakugyan zsidó vagy. (Még akkor gróf Csáky nem tette meg őket izráelitáknak!) Mit akarsz?

— A menyországba szeretnék mindenáron bejutni.

— Hja öcskös, biz' az egy kicsit bajos dolog. Különb-ben kijelentem: hogy mi nem vagyunk antiszemiták, az tehát nem baj, hogy zsidó vagy, mert az eman-czipáczioról szóló törvényt 67 óta mi is elfogadtuk, hanem hát mondó csak, mi is a te érdemed?

— Nem loptam, nem gyilkoltam...

— Ez mind szép, tovább.

— Nem esaltam... nem voltam becsukva...

— Biz ez a mai világban nagy ritkaság, pedig tán pénztárnok voltál ugy-e?

— Oh, nem!

— Hát mivel foglalatostokdát?

— Trafikos voltam, magyar szivarokat és dohányt árultam.

— Apage satanas! — kiáltott az öreg — *magyar* szivart és *magyar* dohányt! Hát nem eléggé megkinoztad már velük menyországom szittyá lakóit földi életükben s most még innen is ki akarod őket összes angyalaimmel együtt füstölni?! Mars a pokolba!

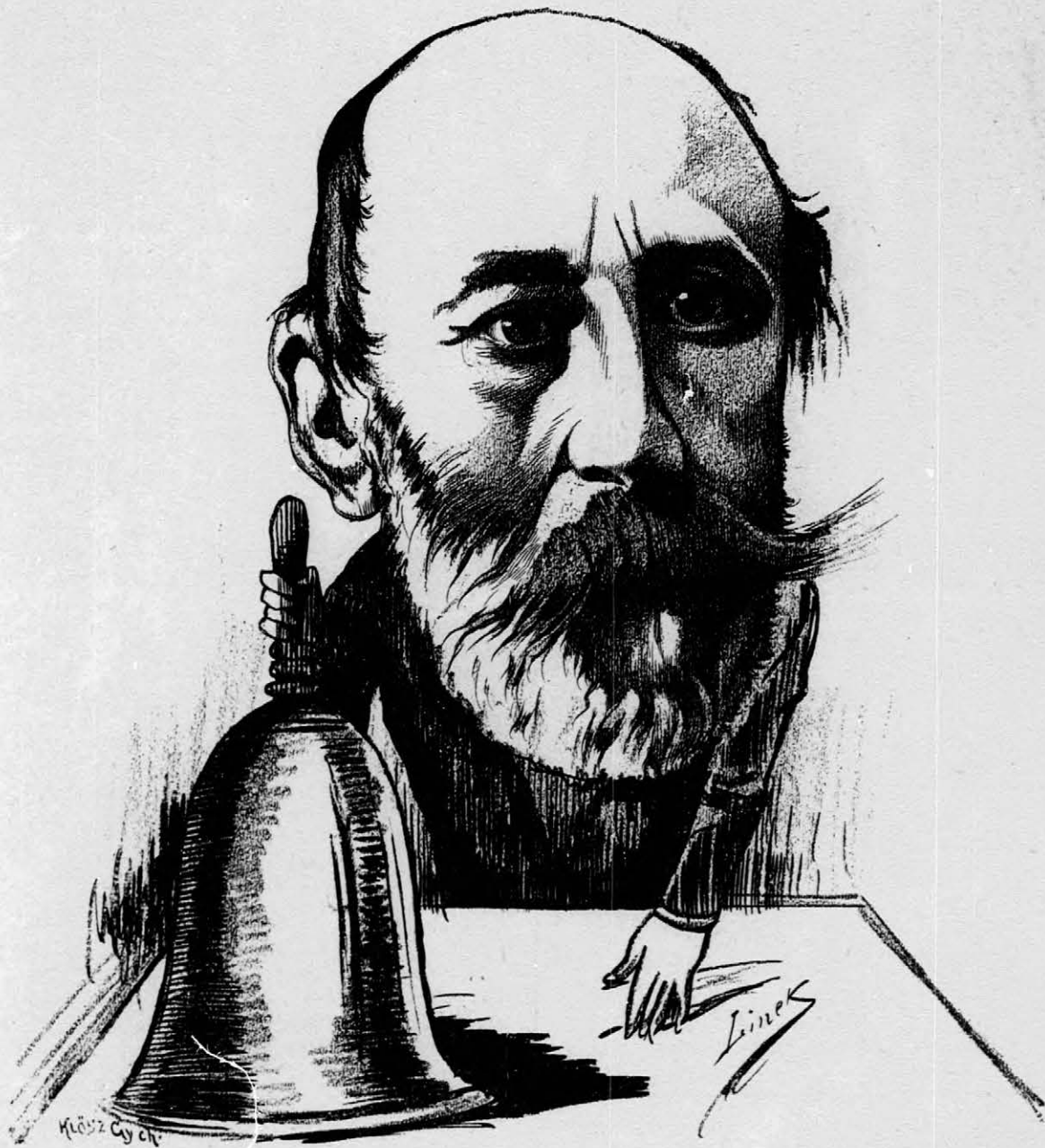
S ezzel a szegény trafikánsom olyant talált lödítani, hogy az menten a pokol mélységes fenekére kalimpázott; de ugyanekkor a hátán levő összes dohány és szivar paksaméta is szerte szóródott, mely körülménynek pedig reánk nézve nagyon is komoly következményei lettek, a mennyiben az összes készlet véletlenségből épen a nyaralójában hűsölő pénzügy-miniszterünk feje felett potyogott a földre, ki a mikor meglátta ezt a furesa dohányt és szivar esőt, nagy örömeben imigy kiáltott fel:

— Nini az égben is olyan szivart szívának mint minálunk? Ha ez *ott* is jó, akkor nekünk nagyon jó: tehát ne legyen a mi szivarunk nagyon jó, csak jó; már pedig a mi jó, az manapság drága, mivel pedig a mi szivarunk, ha a mostaninál egy fokkal *rosszabb* lesz is, még akkor is jó, hadd legyen tehát drága!

S más naptól kezdve *drágább* s egyszersmind *komiszabb* is lett a szivar!

Bodnár István.

H I R E S E I N K.

Péchy Tamás.

Az ám a nagy ritkaság!

Egy nagyúri kastély udvarmestere magyarázza a látogatóknak: «Ez kérem olyan tölgyfa, hogy ezt hatszor körül lehet járni!»

A FONOGRAF.

— Vidéki tudósítás. —

A világ legbámulatosabb csodája — korszakalkotó találmány!

Van szerencsém a n. é. intelligens közönség tudomására adni, hogy Edison világhírű beszélőgépe:

* FONOGRAPH *

újra érkezett.

Semminemű költséget nem kimélve szereztem meg az újkor ezen fenomenális találmányát, és azt holnap a «Griff» szálloda dísztermében közszemlére bocsátom. A titokteljes gépezetben természetes élőhangon szólalnak meg a világ elsőrangú művészei, művésznői, politikusai, államférfiai. Köztük szerepel Blaháné legkedvencezbb nótáival; Pálmay Ilka az amerikai útra betanult «Jankee doodle»-t énekl. Legfigyelemre méltóbb Károlyi Pista gróf *el nem mondott* beszéde a parlamentben, mely sokat megvitatott szónoklat *itt hallható legelőször.*

Helyárak: I. hely 50 kr., II. hely 25 kr., állóhely 10 kr.

Számos látogatásokért esd

Luigi de Finkelino,

büvész, erőtűvész, légtornász, fogász, állat- és emberhangutánzó, illemtanár — fonográf-idomár.

Nem kis feltűnést kellettek a plakátok, melyeknek szószerinti szövegét érdemesnek tartom soraim fölébe illesztetni, már csak azon okból is, hogy Finkelino úrnak sokoldalú képzettsége mellett, a reklámkészítés nem minden nehézséget nélkülöző fogásainak művészi kezeléséről is, jó eleve helyes képet nyújthassak.

Hogy Wagemann úr eddigelé ismeretlen konkurense, mikép jutott a fonográf birtokába, az nem igen zavarta a tataszár-latyaktóvárosi intelligencia könnyenhiszeműségét, elég, ha a csodamű érdemdús tulajdonosa, művészi kör-

útjában városukat is megtisztelte látogatásával. A helyi érdekek lelkiismeretes képviselője, a «Tataszár-Latyaktóvárosi Hirmondó», mely csak havonként egyszer szokott a nyilvánosság színe előtt megjelenni, hogy kellőképpen méltányolhassa a nem mindennapi érdekeltiséget kölcsönző eseményt, külön kiadást rendezett a nagyjelentőségű újdonság regisztrálására és abban a főszerkesztő úr ékes szavakkal kiczifrázva ismerteti meg igen tisztelt olvasóközönségét, «a lángeszű Edison fontos találmányának sajátos tulajdonságaival».

A patikárus úr, ki a fővárosi lapok hasábjain gyakrabban olvasott egyet-mást az ördögös találmányról, tekintélyének egész horderejét veti latba, midőn a köréje csoportosuló érdeklődőknek tanulságos értekezletet tart a fonográfrol:

— Biz' a plakátum nem ámit senkit sem; az utolsó «jöttá»-ig igaz abból minden! Mert hát nyomtatásban olvastam (a' pedig szentül úgy van, mi nyomtatva vagyok!) hogy az a fura masinya minden istentelen nyelvhez ért; beszél a fattyúfajzata: tótlul, szerbül, ráczul, burkusul, bonyeváczul, taljánul. A «Grosswardein»-t csak azonképen fujja, mint az agyagos-letényesi sváb banda.

Imígyen szólott a közbeszéd tárgyához: a közjegyző, a barom orvos, a körelnök meg az uradalmi irnok is; mindmegannyi szaktekintély a fogasabb kérdésekben.

Nem csoda tehát, ha tetőpontra hágott a kíváncsiság s vasárnap délután zsufolásig teltek meg a számozott, meg számozatlan ülő és állóhelyek, a «Griff» vendéglő dísztermébe, a hol a világ nyolczadik csodája vala megbámultatásra felállítva. A médium közepén zöld posztóval leborított, veriklihez hasonló alkotmány volt elhelyezve, mely körül kifogástalan eleganciával öltözködött uriember forgolódott. A könnyebben gyanakodó vendégek elhírtelenkedve felfedezésüket, azon nézetüknek adtak kifejezést, hogy a plakátumon Finkelino név alatt szereplő művész, frapansul hasonlít a néhány év előtt váltóhamisítás miatt elcsukott Finkelstein Jebuzeushoz, ám a közönség tekintélyesebb része csakhamar lehurrogta őket, mert a gép kimagyarázhatatlan módon bár, de elég tisztán és érthetően beszélni kezdett. A program első száma: *Hektor párbeszéde Patroklus barátjával*, a jelenlevőket érdektelenül hagyta, mert a latinul tartott dialogból egy kukkot sem értettek meg. Nagyobb érdeklődést keltett a következő szám a «Grosswardein» reprodukálása a Károly román ezred zenekarának muzsikája nyomán. Itt újra nyugtalanodni kezdett a publikum, mert a fonográf a katonabanda zenéjét gyalázatosan nyekergő verkli tonusban adta elő.

A fonografizott katonazenének verklivel való ámitási kísérletét a hallgatóság előtt fokozta azon körülmény is, hogy a művész előadás közben a gép forgantyúját tekergette folytonosan, minek nyitját oda magyarázta ki Finkelino úr, hogy a fonográf óramű szerkezetét időről-időre fel kell húzni.

A «Grosswardein» után *Leonidas a marathoni hős beszélt katonáihoz* — latinul; majd *Hugo Viktor egyik híres költeményét szavalta* — francia nyelven.

Ezek után az ének részekre került a sor, melyeknek számát Blaháné nyitotta meg a «Maros vize folyik csendesen» kezdetű népdallal. Itt előre bocsátotta a művész, hogy a «nemzet csalogánya» a felvétel alkalmával rekedtségben szenvedett, mit tanácsos is vala kiemelnie, mert a fonográf oly keserves hangon énekelt, a minővel még a bürgözdli színház közönségét is megugrásra készítették volna. Legfeltűnőbb azonban, hogy Blaháné nagyon is

zsidó jargonban ejtette ki a magyar nyelvet, mi nem kerülve ki a hallgatóság figyelmét, több oldalról hangzott fel a kérdezősködés: valljon nem zsidó származású-e a «nemzet csalóánya?»

A program értelmében idáig eljutva a művész, a «pièce de resistance»-ra *Károlyi Pista gróf szónoklatára* hívta fel a hallgatóság figyelmét, mely oráció nagy hirre vergődött nem létezése által, de melyet Finkelino úr *semmi költséget sem kímélve* (az áldozatkészéget Lekváry «főszerkesztő» úrtól, kebelbeli barátjától tanulta el) szerzett meg fonográfja számára.

Visszafojtott lélegzettel leste a közönség a beszéd kezdetét, midőn vékony czérnaszál-hangon a gróf szeleme (?) megszólal:

«Tisztelt ház! Páris egyik zúglapja a «Figaro» Kossuth dicsglóriával övedzett nevét pelengérré állítja, egyszerűsmint az egész magyar nemzet jóhírnevét akarván avval csorbítani. Nevezett zúglap minapi számában azon gyalázatos rágalmat kolportálja, hogy Kossuth nem magyar, de szerb származású ember».

Itt közbeszólások hangzanak fel: (Gyalázat! Rágalom!)

«Én utána kutatva, határozottan állíthatom, hogy Kossuth magyar szülöktől származik, tehát magyar állampolgár!

Közbeszólás: (Ugy van! És mégis meg akarják fosztani attól.) Egy kappanszerű hang közbekiált: (Ne hagyj magad Slezinger!)

«T. Ház! A mint hallom valaki...»

Közbeszólás: (Az a valaki a kedves öccse!)

«...gúnyosan «per te Slezinger»-nek nevez. Első sorban a bizalmas «per te» megszólítást kell visszaútasítanom, másodsor őseim, Károlyiak, már a mohácsi csata alkalmával zászlósúrak valának, a Slézinger nevet sohasem viselték... ajvéh!...

Nagyot nyekkent a fonográf és Károlyi gróf nagyjelentőségű szónoklatát abba hagyta. A podiumon ugyanis a gatályi földbirtokos potrohos alakja jelent meg, a ki kilésven a «művész» turpisságát, ötlet azon szavak kíséretében: «arrébb jordány!» gyengéden hátha lökte. Ekkor történt az a végzetes feljajdulás, mely a művészt megugrásra készítette. Kitűnt ugyanis, hogy Finkelino úr (tényleg Finkelstein!) az egész tataszár-latyaktóvárosi intelligenciát lóvá akarta tenni, s *ügyes hasbeszélő tehetségét a fonográf leple alatt jövedelmezően kiaknázni.*

A felsült néző- és hallgatóközönség irlagmatlan káromkodás közepette hagyta oda a termet és szerencséje Finkelino recte Finkelstein úrnak, ha idejekorán egérutat talált, mert Edison világhírű *fonográf*-ján megtörtént volna az a hallatlan nemzetközi sérelem, hogy a tataszár-latyaktóvárosi intelligencia kegyetlenül eldöngeti.

E. Dacsó Emil.

Kritika.

Új poéta. — Versei jók.

Tagadhatatlanul azok. —

S egyet, kettőt, ha elnézünk

Nincs is benne hiba sok!

Képei oly megragadók,

Rímélése mesteri. —

S a mi fő: a «Poética

Licentiát» ismeri!..

Erdélyi Zoltán.

A hivatalban.

Iroda-főnök. Hát kend mit akar itt? Itt *nincs senkinek semmi dolga!*

Az nem lehet!

— Ugy-e barátom, hogy már több lehet tizenkét óránál?

— Az nem lehet, kérem, mer' nálunk soh'sincs több tizenkét óránál; ha elmúlt a tizenkét óra, akkor megest elöl kezdjük 1-nél.

Vicem pro vice.

— Ma végképen meggyőződtem róla, hogy Adél nem szeret.

— Ne beszélj! Ugyan miből?

— Hát abból, hogy azt mondta: vegyem el őt feleségül. ....

— Tudod, hogy a báró haláláig szerelmes belém?

— Miből sejtéd?

— Egy éve udvarol már nekem s a mama hiában czélozgat, ő csak nem akarja megkérni a kezemet.

A kaszányából.

Káplár. Ki találta fel a puskaport?
Újocz. Bizonyosan a tüzerek.

Megcsipték.

Egy gazdag öreg úr szeretett spiritizmussal, mágnétizmussal és egyéb boszorkányságokkal foglalkozni és nagyon szívesen vette, ha valaki ilyen dolgokban hozzá fordult. Egyszer egy fiatal ismerőse állít be hozzá.

— Nagyságos uram, furesát álmodtam. Egy nyárfa tetején mászkáltam.

— Nyárfa-tetején? az sok pénzt jelent, édes barátom, sok pénzt.

— Aztán láttam, hogy a gyepen egy ember újságot olvasott.

— Újságot... egész volt az újság, vagy pedig össze volt már tépve?

— Az újság tépett volt.

— No, az temérdek pénzt jelent. Gratulálok, édes barátom, ön sok pénzt fog kapni.

A fiatal ember mosolyog.

— Ön talán nem hiszi, édes barátom? — kiált fel az öreg úr méltatlankodva, — ez olyan igaz, biztos, hogy mérget vehet rá.

— No hát akkor mennyi előleget ad rá nagyságos uram?

BORKORCSOLYÁK.

Monolog.

Borcsa néni. Szörnyűség, hogy ebben az elromlott mai világban már pletykázni sem érdemes; mert ha az ember mond valamit, mire megint visszakerül hozzá, úgy ki van czifrázva, oly nagyra fújva, hogy ember legyen, a ki rá tudjon ismerni.

Korhely monologja.

— Most nem tudom, hogy *csak most* rugtam-e be? vagy *még mindig* be vagyok rugva? vagy hogy *már* be vagyok-e rugva? vagy már *megint* be vagyok rugva?

Az lesz valami rendkívüli.

Kocza vadász. Kisasszony, szeretném önt a nevenapjára valami rendkívüli dologgal meglepni.

Kisasszony. Hát leljen meg egy sajátkezüleg lött nyullal.

Tanár. Miféle tintafolt ez itt ennek a mondatnak a végén?

Tanuló. Mikor a dolgozatot beadtam, biz' ez csak pont volt; de a két hónap alatt, a míg tanár úr magánál tartotta, persze, hogy megnöhetett!

Büszkeség.

— Hadnagy úr, volt ön már Debreczenben?
= Debreczenben? Nem én. Ha látni akarnak a debreczeniek, hát jöjjenek ide.

— Ej beh hosszú ez az alagút!

= Az már igaz, de ne feledje kérem, hogy a legutolsó kupében ülünk.

Színházban.

Színész. Hadd tekintek csak ki. Ni, mi a kö, borulni kezd, eső is lehet még...

Egy hang. (A kakasülőről.) Dejszen, kérem szeretettel, zuhog is már régen, hát nem hallja?

— Micsoda, hát kend még most is alszik? Más *tisztességes* embert ilyenkor már háromszor kidobtak a korcsmából.

Szives figyelmeztetés!

Csak egy szóra!

Ne méltóztassék addig fürdőre utazni, míg az "ÜSTÖKÖS" előfizetését meg nem méltóztatott újítani!

Csak ezt akartam mondani!

Ij. Kakas Márton.

Az "ÜSTÖKÖS"-re az új, juliusi évnegyed alkalmából előfizetést nyitunk.

Előfizetési árak:

julius—szeptemberre ..... 2 frt
julius—decemberre ..... 4 "

Az előfizetések egyszerűen az "ÜSTÖKÖS" kiadóhivatalának címzendők.

Tisztelettel

Az "ÜSTÖKÖS" kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Szabó Endre.**

MATTONI-FÉLE
GISSHÜBLER
legfinább gyümölcs
SÁVANYÚ-ITAL

legjobb asztali és üdítő ital,
kipróbálva köhögés-, torokbetegség-,
gyomor-, és hólyaghurutnál.

MATTONI HENRIK, KARLSBAD ÉS BUDAPEST

Hazánk legkedveltebb savanyúvize

Borral használva kiterjedt kedveltségnek örvend

A MOHAI

ÁGNES
FORRÁS

Legjobb asztali- és üdítőital
Kitűnő szolgálatot tesz az emésztési zavaroknál.

Ő fensége József főherceg asztalán rendszeres italul szolgál.
Frisz töltésben mindenkor kapható:
Edeskuty L., csász. és kir. és szent király
udvari szállítónál Budapesten
Ugyazint minden gyógyszerárban, fűszerkereske-
désben és vendéglőben.

